

som bekjendt, overveiet af det i Folkethinget nebfatte Udvalg, og dette kom derefter til det Resultat, at 2 $\frac{1}{2}$ Million Rigsdaler maatte være tilstrækkeligt for indeværende Finantsaar, idet der blev truffet den Overenskomst, at Syllands Krigsskat for 1864—65 skulde komme til Indtægt i 1865—66 og afgaae i Krigsskatten for dette Aar. Jeg kan nu ikke Andet end anerkjende, at det er fuldkommen rigtigt; thi at udskrive Krigsskat for 2 Aar paa een gang i Sylland kan umuligt gaae an; men hellere havde jeg dog ønsket, at man var kommen til det Resultat slet ingen Krigsskat at udskrive for 1865—66. Jeg kan ikke Andet end være enig med den ærede 1ste Landsthingsmand for 7de Kred. (Sensen) i, at Sylland maa staae Last og Braft med Derne, svare sine Skatter og modtage, hvad det har tilgode, og at det derimod ikke skal staae halvt og paa den ene Side ikke svare Skat, naar det skal, og paa den anden Side ikke modtage, hvad det har tilgode. Jeg anseer det for rigtigt, at Skatten udskrives ligeligt og at Sydberne saa modtage, hvad de have tilgode, og jeg kan ikke Andet end troe, at Tritagelsen for den Stump Krigsskat, her bliver udskreven, vil falde haardt tilbage paa Sydberne, naar Skadeserstatningen kommer for. Derfor siger jeg hellere svare Skat lige med det øvrige Land og modtage en anstændig Erstatning, naar den Tid kommer. Da den ærede Minister imidlertid gjentagende forsikrer, at Krigsskatten ikke kan undværes, vil jeg ikke ibrisse mig til at foreslaae, at den aldeles skal falde bort, men jeg skal dog tillade mig at foreslaae, at Ministeriet seer at laane den Smule; Skatten vil ikke give 1 Million i reën Indtægt, og det er dog ikke saa forstrækkeligt. Vore Finantsfer komme vist ikke i nogen Forlegenhed, om Ministeriet end ved at udstede Obligationer, eller paa hvad anden Maade det nu gjøres, skulde skaffe en saadan Smule tilstede. Ministeriet kan jo hellere ikke forlange, at dets Kasse til enhver Tid skal være i en saa hyppelig Orden, naar det seer hen til, hvorledes Andres Kasser ere i disse Tider. Der kan maaskee, naar det begynder at knibe lidt i Kassen, Tid efter anden spares lidt; vi vide jo Alle, hvorledes det gaaer, naar Kassen er fuld. Jeg skulde der-

for gjentagende henstille til den ærede Minister, om han ikke ved nærmere Overveielse kunde undvære denne Krigsskat. Da jeg imidlertid ikke kan troe, at den ærede Minister vil gaae ind derpaa, vil jeg med et Par Ord omtale, hvad jeg især har imod Loven. Hvad der strax er faldet mig i Minde, er Stattecommisfaisirerne, som ere mig utaalelige; det er for mig, som om man vil sætte Overformyndere over Communalbestyrelsen, der til enhver Tid kunne gjøre deres Mening gjældende, uagtet deres Kjendskab i Communen dog ikke kan strække sig længere end Sogneforstanderskabernes. Der siges bestandig, at der skal være Censartetthed, men hvorledes kommer denne tilstede? Skrive vi Love saaledes, at de kunne forstaaes, behøve vi Ingen til at fortolke dem, og saaledes bør denne Lov skrives. Skulde Stattecommisfaisirerne gribe ind i det Enkelte og sige: Den Mand skal betale det og det, saa ere de efter mit Begreb overflødige, især da der staaer i Loven, at de skulle boe udenfor Kredsen. Maatte vi endda tage en bekjendt Mand, som var localiseret i Egnen, saa var det en anden Sag; men skal han boe udenfor Kredsen, saa kan han intet Kjendskab have til Communen, endfige da til den enkelte Mand. Skal der lignede ligeligt, saa maa der habes localt Kjendskab, og det har kun Communalbestyrelsen. Stattecommisfaisirerne kunne ikke kjende en Mand's Indtægt, naar de ikke vide, hvad han omtrent avler, hvad han faaer ud af sine Creaturer o. s. v., og det kunne Stattecommisfaisirerne umuligt vide Bessed om. Dette skal jeg imidlertid endda ikke lægge saa megen Vægt paa; men det forekommer mig, at, dersom der ikke er saamegen Sandhedskjærlighed, saamegen Dydighed og Ærlighed tilstede i Communalbestyrelsen eller Sogneforstanderskabet, at de med god Villie søge at træffe det Rigtige, saa kan en saadan Lov slet ikke bruges. Stattecommisfaisirerne kunne ikke bringe Ærligheden tilstede, naar den ikke iforveien er der. Og dernæst: Hvor beløstelige ere de ikke! Man siger nok, at de ikke ere beløstelige; men lad os tage os iagt for Commisfationer! Udgifterne til dem løbe op i det Uendelige. Naar man sagde, at der vilde medgaae 150,000 Rd. dertil, vilde de fleste